

дитѣ си Тодоръ Зигрица и Мармай съ голѣма войска, за да накажатъ отметника и да покорятъ областъта му. Захарий обаче разбилъ българската войска и живи хваналъ воеводитѣ ѝ, заклалъ ги и главитѣ имъ изпратилъ въ Цариградъ. Царь Симеонъ, който съ голѣма послѣдователность прѣслѣдвалъ изпълнението на плана си, изпратилъ втора войска подъ началството на войводитѣ Книмъ, Имникъ и Ичвокли, подъ прѣдлогъ да накажатъ отметника и да възкачатъ на прѣстола претендента Часлава Клонимировича, а въ сжщность да покорятъ окончателно сръбската загорска областъ. Захарий прѣдъ силната българска войска избѣгалъ въ Хърватско, а българитѣ сити отъ непостоянството на сръбскитѣ князе, отказали да поставятъ на загорския княжески прѣстолъ претендента Часлава, когото заедно съ много други сръбски старѣйшини изпратили въ България, а страната (924) окончателно покорили⁹⁹). Царь Симеонъ се опиталъ да покори и хърватитѣ, но билъ отблъснатъ¹⁰⁰. Съ присъединението на сръбскитѣ области Симеонъ изпълнилъ тази часть отъ плана си, обаче не за дълго, защото слѣдъ неговата смъртъ и въ царуването на слабия му и кротъкъ синъ и наслѣдникъ царь Петъръ настѣпило разслабване на българската държава. Тогава Чаславъ слѣдъ седмогодишно живѣние въ България намѣрилъ случай да избѣга и се завърне въ отечеството си, дѣто подъ протектората и съ съдѣйствието на византийцитѣ образувалъ самостоятелно сръбско княжество. Съ това той създакъ малка, но сѣ пѣкъ прѣчка въ изпълнението на единъ колкото великъ, толкова и злополученъ планъ, дѣло на единъ колкото славенъ, толкова и нещастенъ български царь, за чиито трудове по обединението на всички южни словѣни въ една държава пристѣпваме да говоримъ.

⁹⁹ Ковачевитѣ Лъ. Јовановитѣ Лъ. Историја, II, 118—140.

¹⁰⁰ Contin. 411.